Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en daartoe gegeven uitvoeringsvoorschriften;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name artikel 69;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. Verwerpt het beroep 49-64;

2. Verleent akte van het feit dat verweerster de stukken genummerd 110, 115 en 116 welke zich in verzoekers persoonsdossier bevonden uit dit dossier heeft verwijderd;

3. Veroordeelt verweerster in de proceskosten;

4. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op acht juli negentienhonderdvijfenzestig.

Lecourt Delvaux Trabucchi

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op acht juli negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer,
R. Lecourt

Conclusies van de Advocaat-Generaal Karl Roemer van 16 juni 1965[1]

Inhoudsopgave

Blz.

Overzicht van de feiten; middelen van partijen 579
De juridische aspecten 580

1. Grondslagen, waarop het beroep steunt 580
Definitie van de loopbaan van de vertaler-reviseur

1 — Vertaald uit het Duits.

a) het begrip « die met bijzonder moeilijke vertalingen kan worden belast » 581
b) het begrip « deskundig vertaler » 581
c) het begrip « reviseur » 582

2. Resultaat 584

3. Omtrent de kostenbeslissing 584

4. Samenvatting en conclusie 584

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Het geschil, waarover ik heden mijn mening ga zeggen, gaat — als zovele andere — over een juiste rangindeling van verzoeker ingevolge de salaristabel van het ambtenarenstatuut.

Wat de feiten betreft, weten wij, dat verzoeker in 1958 als vertaler in dienst is getreden van de Hoge Autoriteit en dat hij op 2 juli 1958 tot ambtenaar werd benoemd. Aanvankelijk was hij ingedeeld in de rang L/D 3 van het oude personeelsstatuut van de Kolen- en Staal Gemeenschap; op 2 januari 1959 werd hij bevorderd naar rang L/C 1 (hetgeen overeenkomt met rang L/A 6, salaristrap 1, van het nieuwe personeelsstatuut), en met ingang van 22 juni 1962 volgde met overslaan van één salaristrap zijn indeling in rang L/A 6-3.

Aangezien verzoeker met deze indeling niet tevreden was diende hij steeds weer nieuwe verzoeken tot verbetering daarvan in bij zijn directe chefs, bij de directie van de interne dienst, alsmede bij het directoraat-generaal administratie en financiën. Ook stelde hij zich — alhoewel zonder succes — met nog vier andere sollicitanten kandidaat voor het ambt van reviseur bij de taalkundige dienst van de Hoge Autoriteit, waarvoor de vacature op 28 mei 1964 was opengesteld.

Ten slotte diende hij ingevolge artikel 90 van het ambtenarenstatuut op 10 juli 1964 een formele klacht in bij de President van de Hoge Autoriteit met het verzoek hem de rang L/A 5 - L/A 4 toe te kennen.

Hierop antwoordde de President van de Hoge Autoriteit bij schrijven d.d. 12 oktober 1964, waarin hij verzoeker liet weten, dat de klacht op een misverstand moest berusten; immers — de chef van klager had reeds vóór diens eerste verzoek om verbetering van de rangindeling een bevordering voorgesteld naar L/A 5-3, aan welk voorstel bij beschikking van de President d.d. 22 juli 1964 met ingang van 1 augustus 1964 werd gevolg gegeven.

Aangezien verzoeker echter ook na deze bevordering in de dienstrang L/A 6 - L/A 5 bleef, besloot hij tot het instellen van een beroep op de rechter. Dit richt zich in de eerste plaats tegen de missive van de President van de Hoge Autoriteit van 12 oktober 1964, zo nodig tegen het stilzwijgende besluit tot afwijzing, dat geacht wordt te zijn genomen

na afloop van twee maanden na indiening van de klacht d.d. 10 juli 1964.

De navolgende eisen werden in het beroep geformuleerd :

Het Hof moge bepalen dat verzoeker in de rang L/A 5 - L/A 4 worde ingedeeld; dienovereenkomstig zou de bevordering, die verzoeker met ingang van 1 augustus 1964 ten deel viel, geacht moeten worden in de rang L/A 5 - L/A 4 te zijn geschied; voorts zou zijn te bepalen, dat verzoeker vanaf 1 augustus 1964 in de rang L/A 4 is te plaatsen; subsidiair dat verzoeker in ieder geval in de salaristrap A 5 van de loopbaan L/A 5 - L/A 4, en niet van de loopbaan L/A 6 - L/A 5, is ingedeeld.

Een aanvullend en voor het eerst bij repliek ingestelde verzoek tot lichting van bepaalde bescheiden (genummerd 110, 115 en 116) uit het persoonsdossier van verzoeker is afgedaan, nu de gemachtigde van de Hoge Autoriteit bij de mondelinge behandeling heeft verzekerd, dat dit zal geschieden na teruggave van het persoonsdossier door de griffie van het Hof aan de Hoge Autoriteit.

Wat de middelen van de Hoge Autoriteit betreft, heeft deze tegen het ingestelde beroep de exceptie van niet-ontvankelijkheid niet ingeroepen; zij acht echter het beroep van verzoeker in ieder geval ongegrond.

De juridische aspecten

1. Bij het juridisch onderzoek van deze zaak is het aangewezen om eerst na te gaan, op welke grondslag de ingestelde eis steunt. Deze grondslag is de omschrijving van de verschillende ambtelijke functies, die de Hoge Autoriteit ingevolge artikel 5 van het ambtenarenstatuut heeft gegeven. Daar wordt de loopbaan L/A 5 - L/A 4 — voorzover hier relevant — als volgt gekenmerkt : „deskundig vertaler, reviseur, die met bijzonder moeilijke vertalingen kan worden belast" („traducteur-expert, reviseur, pouvant être chargé de traductions particulièrement difficiles").

Verzoeker is van mening, dat de door hem vervulde werkzaamheden onder deze beschrijving zouden zijn te rangschikken, terwijl de Hoge Autoriteit de stelling verdedigt, dat geen van de aangevoerde criteria op verzoeker van toepassing is.

Bij het onderzoek van dit twistpunt lijkt het mij weinig zin hebben zó te werk te gaan als verzoeker voor juist houdt, namelijk eerst vast te stellen of hij werkzaamheden heeft verricht, die de vereisten voor de loopbaan L/A 6 - L/A 5 te boven gaan (hetgeen naar zijn mening het geval is, omdat hij niet enkel één van de in de omschrijving van de loopbaan L/A 6 - L/A 5 facultatief gestelde vereisten zou bezitten maar beide, te weten niet enkel gespecialiseerd zou zijn op bepaalde bijzondere gebieden — „ayant acquis une spécialisation dans certains domaines particuliers" — maar ook over een omvangrijke talenkennis zou beschikken „pouvant justifier des connaissances linguistiques étandues"). Ik zie geen bepaald nut in een dergelijke werkwijze, nu ten eerste een

ambtenaar, wiens functies duidelijk op hoger niveau liggen dan de vereisten voor de rang, waarin hij werkt, hierdoor niet noodzakelijkerwijs behoeft te beantwoorden aan de positieve vereisten voor de volgende hogere rang, terwijl ten tweede de discussie over deze zaak onnodig zou worden bemoeilijkt door een poging te ondernemen om de kenmerken die de rang L/A 6 - L/A 5 karakteriseren, te verhelderen.

Laat ons in stede daarvan onderzoeken hoe de verschillende kenmerken van de loopbaan L/A 5 - L/A 4 zijn te interpreteren.

Om dadelijk een saillant punt te doen uitkomen : partijen zijn het er over eens, dat een vertaler/reviseur („traducteur/reviseur") aan alle, en niet maar aan enkele van de boven genoemde vereisten voor deze bijzondere loopbaan L/A 5 - L/A 4 dient te voldoen. Dit vloeit niet voort uit de duidelijke bewoordingen van de tekst waarin — anders dan bij de definitie van de loopbaan L/A 8 - L/A 7 — het woord „of" tussen de verschillende kenmerken ontbreekt, maar ook uit het feit, dat het laatste in een zinsdeel geformuleerde kenmerk („pouvant être chargé ...") in enkelvoud is gesteld, hetgeen bewijst, dat de daarbij genoemde vereisten betrekking hebben op de werkzaamheden van één en dezelfde persoon.

a) De minste moeilijkheden bij de juridische interpretatie levert het criterium op, dat is omschreven met de woorden „pouvant être chargé de traductions particulièrement difficiles". Volgens deze redactie is het niet nodig, dat een vertaler/reviseur in feite en steeds met bijzonder moeilijk vertaalwerk belast is, doch het is voldoende, dat hij de bekwaamheid bezit voor het verrichten van dergelijke werkzaamheden. Ik ben in dit verband alleszins geneigd enkele door verzoeker geformuleerde aanknopingspunten als bruikbaar voor de oplossing van deze vraag te aanvaarden, zoals bij voorbeeld dan pas te spreken van bijzonder moeilijke vertalingen, indien zij nieuwe gebieden betreffen, of een ingewikkelde technische materie bestrijken, of indien het voor de vertaling noodzakelijk is de hulp in te roepen van een speciale instelling.

De moeilijkheden beginnen echter pas dan, wanneer — zoals in casu — door de Hoge Autoriteit wordt betwist, dat verzoeker op de bekwaamheid kan bogen bijzonder moeilijke vertalingen te verrichten, en dat hij in feite met dit soort werk zou zijn belast.

Ik geloof niet dat wij deze moeilijkheden met eigen middelen kunnen overwinnen, als wij bij voorbeeld zouden proberen ons door controle op het vertaalwerk van verzoeker een indruk te verschaffen omtrent de aard van diens werk. Immers — enkel een deskundigen-rapport zou in deze op verantwoorde wijze uitkomst kunnen bieden. De vraag echter of het inwinnen van een dergelijk rapport ten slotte nodig zal zijn, behoeft op het ogenblik nog niet te worden beantwoord.

b) Ongeveer gelijk is het gesteld met de beantwoording van de vraag of verzoeker werkelijk een deskundig vertaler („traducteur-expert") is.

Wat de juridische interpretatie van dit begrip betreft, acht verzoeker het allereerst dienstig terug te grijpen op de door de Hoge Autoriteit

gegeven beoordeling van een vertaler („traducteur-confirmé" in de rang L/A 6 - L/A 5), die na voormelde openstelling van de vacature met de functie van reviseur werd belast. Hij acht het bovendien eveneens dienstig om voor een betere begripsbepaling in deze, de werkzaamheden en kenmerken van een „traducteur-expert" te stellen tegenover die van een „traducteur confirmé". Tegen beide wijzen van interpretatie kunnen echter bezwaren worden aangevoerd. De in bedoeld geval gegeven definitie van een „traducteur confirmé" is in wezen niets anders dan de waardering van de persoonlijke bekwaamheden en de dienstijver van de kandidaat. Als zodanig is zij slechts in beperkte mate geschikt om houvast te bieden voor een objectieve begripsbepaling van de werkzaamheden van een „traducteur-expert". Voorts lijkt mij het betoog van verzoeker niet bepaald overtuigend, wanneer deze de werkzaamheden van een „traducteur confirmé" en die van een „traducteur-expert" o.a. wil onderscheiden door de wijze waarop de talenkennis en de verdere voor een vertaler noodzakelijke bekwaamheden werden verkregen, en wel in het geval van de „traducteur confirmé" op empirische weg, terwijl de „traducteur-expert" een gespecialiseerde theoretische en praktische vooropleiding zou moeten hebben genoten. Zoals bekend wijst het ambtenarenstatuut een dergelijke differentiatie principieel af en stelt (art. 5) slechts de kennis van de ambtenaar op de voorgrond, doch niet de wijze, waarop hij deze heeft verkregen. Ten slotte lijkt het mij ook dubieus of — zoals verzoeker meent — door de toevoeging „expert" tot uitdrukking zou komen een bijzondere, het niveau van een „traducteur confirmé" te bovengaande specialisatie op een of meer bepaalde terreinen — zoals bij voorbeeld de industriële techniek. Met de Hoge Autoriteit ben ik eerder geneigd de hoedanigheid van „expert" in deze bijzondere loopbaan in de eerste plaats te beoordelen naar zuiver linguistische gezichtspunten en dus als eis te stellen, dat een „traducteur-expert" taalkundig wat betreft stijl, nauwkeurige woordkeuze, juist begrip en weergave van zin en inhoud van een vreemde tekst, belangrijk uitsteekt boven het gemiddelde van een „traducteur confirmé". Men zou zich op zijn minst nog moeten afvragen met welk recht juist vertalers op het gebied van de industriële techniek als „traducteur-expert" gekwalificeerd zouden kunnen worden, terwijl vertalers met speciale kennis op ander gebied (medicijnen, rechtswetenschappen) voor deze kwalificatie niet in aanmerking komen.

Uiteindelijk kunnen deze vragen echter onbeantwoord blijven want ook hier hebben wij ondanks de erkenning door de Hoge Autoriteit van de bijzondere industrieel-technische kennis van verzoeker, te maken met tegenstellingen van zodanige feitelijke aard, dat zij zonder hulp van deskundigen niet verantwoord kunnen worden opgelost.

c) Zo blijft enkel over de poging om het geschil op te lossen door een onderzoek naar het begrip „reviseur", welk begrip eveneens van belang is bij de definitie van de loopbaan L/A 5 - L/A 4.

Indien ik het goed zie, houdt verzoeker zijn oorspronkelijke stelling in zoverre niet meer staande, dat een reviseur in de zin van gemelde

definitie ook de vertaler zou zijn, wiens werk in den regel niet wordt gereviseerd, en die dus, om zo te zeggen, zijn eigen reviseur is. In feite betwist de Hoge Autoriteit hier de stelling van verzoeker, dat zijn werk door deze omstandigheid gekenmerkt zou zijn (en de door verzoeker zelf overgelegde tekst stelt haar daarin het gelijk). Ook legt zij geheel juist de nadruk op het feit, dat afzien van de revisie van een tekst niet enkel zijn oorzaak kan vinden in de kwaliteit van het vertaalwerk, doch ook door andere omstandigheden kan worden verklaard, zoals bij voorbeeld de noodzakelijkheid om binnen een kort tijdsbestek over een vertaling te beschikken, of de overweging dat voor interne zittingen een niet verder afgewerkte ontwerp-vertaling voldoende is. Wat de begripsbepaling zelf aangaat, kan van revisie zonder twijfel enkel dan worden gesproken, als het werk door een ander wordt gecontroleerd, maar niet bij de noodzakelijke correctie van de eigen vertaling, hetgeen toch als een onmisbaar onderdeel van alle vertaalwerk is te beschouwen.

Met zekerheid is mitsdien de definitie van de loopbaan van een „traducteur-reviseur" niet zó op te vatten, dat de bekwaamheid om als reviseur werkzaam te zijn, op zich zelf reeds voor deze functie voldoende zou zijn. Uit de bewoordingen van de definitie is veeleer af te leiden, dat een dergelijke functie daadwerkelijk moet worden uitgeoefend. Ware dit anders, dan zou men ook hier, gelijk voor het derde kenmerk (bekwaamheid om moeilijke vertalingen te verrichten) de formulering gekozen hebben „pouvant être chargé ..."

Vervolgens is enkel nog te bezien, of de pogingen van verzoeker kunnen slagen, om aan het begrip reviseur in de omschrijving van de werkzaamheden van de „traducteur-reviseur", een bijzondere, van het begrip reviseur zonder meer afwijkende betekenis toe te kennen. Dit zou moeten gebeuren door verband te leggen met het begrip „traducteur-expert". Volgens de mening van verzoeker zou alsdan van reviseurswerk ook moeten worden gesproken, als vertalers met bijzondere vakkennis hun collega's — ook de reviseurs — soms adviserend ter zijde staan, en zonodig hun vertalingen op grond van hun bijzondere technische kennis verbeteren.

Ik zie echter geen mogelijkheid deze interpretatiepoging te volgen. Bepalend moet zijn, dat in de litigieuze omschrijving enkel het begrip reviseur wordt gebruikt zonder enige beperking en bijvoeging. Aangezien echter in het algemeen bij de omschrijving van de ambtelijke functies de verschillende werkzaamheden ook door verschillende begrippen worden aangeduid, althans toch tenminste door bijzondere bijvoegingen met betrekking tot een algemeen begrip van elkaar worden onderscheiden, lijkt het mij enkel verdedigbaar om het begrip reviseur in die zin te verstaan, waarin het ook algemeen wordt gebruikt. Dientengevolge moeten dit werkzaamheden zijn die gericht zijn op een volledig, zowel taalkundig als zakelijk, onderzoek en op controle van een vertaling uit/in een vreemde taal. De bijzonderheid van de „traducteur-reviseur" ten opzichte van de reviseur zonder meer, zou dan volgens deze opvatting daarin moeten worden gezocht, dat de

werktijd voor eerstgenoemde enkel ten dele uit reviseurswerk bestaat, terwijl hij gedurende zijn overige diensttijd belast is met het verrichten van bijzonder moeilijke vertalingen of met de werkzaamheden van een „traducteur-expert".

Men kan deze wijze van taakomschrijving betreuren, alsmede het feit, dat de Hoge Autoriteit hierdoor bijzonder gekwalificeerde vertalers, die niet gelijktijdig als reviseur werkzaam zijn, de pas heeft afgesneden om naar rang A 4 van de salarisschaal op te klimmen. Wij moeten echter vaststellen dat het Hof van Justitie in deze geen mogelijkheid heeft de grotendeels uit de administratieve bevoegdheid van de Hoge Autoriteit voortgekomen omschrijving van de verschillende ambtelijke functies aan een kritische beschouwing te onderwerpen.

2. Aangezien verzoeker — hetgeen niet betwist is — werkzaamheden als reviseur in bedoelde zin niet uitoefent en daarmede een wezenlijk feitelijk gegeven ontbreekt aan de grondslag voor zijn indelingsaanspraak, moeten wij, zonder dat het nog op verdere tegenwerpingen van de Hoge Autoriteit aankomt, zijn beroep met alle bijzondere bezwaren tegen de functionele samenstelling van de loopbanen, als ongegrond van de hand wijzen.

3. Aangaande de kostenbeslissing merk ik op, dat verzoeker in zijn beroep ten dele is geslaagd, namelijk voorzover dit gericht was op het lichten van bepaalde bescheiden uit zijn persoonsdossier. Weliswaar kan niet worden volgehouden, dat de opneming van bedoelde bescheiden in dit dossier aanleiding zou hebben gegeven tot het instellen van het onderhavige beroep en het maken van proceskosten; toch moet worden erkend, dat door dit — weliswaar bescheiden — detail uit de procedure verzoeker genoodzaakt was zijn verweer bij repliek uit te breiden. Het lijkt mij derhalve billijk de Hoge Autoriteit met tenminste een klein gedeelte van verzoekers proceskosten te belasten.

4. *Samenvatting en conclusie.* — Op grond van het voorgaande luidt mijn conclusie als volgt:
Het beroep van Emanuel Stipperger is ontvankelijk, maar ongegrond. Het moet worden afgewezen met bepaling dat de Hoge Autoriteit haar eigen kosten ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering zal dragen, alsmede ingevolge artikel 69, lid 3 van gemeld Reglement een deel van de kosten van verzoeker.